

NAGYBÖJT ELSŐ VASÁRNAPJA – „Ellene mondotok-e a sátánnak?”

Húsvét ünnepére azért készülünk lendületes odaadással és nagyobb figyelemmel, mert ez hitünk szíve: a Feltámadás. A húsvéti vigília liturgiája lépésről lépésre vezet majd bennünket a sötétségből a világosságba, a halálból az életbe. Ennek egyik fontos mozzanata a keresztségi fogadásunk megújítása. Ekkor újra kimondjuk azt, amit egykor a keresztségünkben helyettünk vagy velünk együtt mondtak ki: háromszor ellene mondtunk mindannak, ami az élet ellen fordítana, és háromszor hitvallást teszünk arról, Aki az élet forrása.

Ez a három „ellene mondás” nem pusztán szertartási formula, hanem egy belső út kezdete: felismerni, mi rombolja bennünk az életet, és tudatosan nemet mondani rá. Ezért készítettük ezt a segédanyagot, hogy a következő vasárnapokon együtt, közösségként is készüljünk erre a megújító pillanatra.

A három ellene mondás így vezet végig egy úton: A gonosz forrásának elutasítása, A rossz tetteinek felismerése és elutasítása, A csábítások belső világának megtisztítása.

„Ellene mondotok-e a sátánnak?”

Szentírási rész: 1Pét 5,8-9 „Legyetek józanok és éberek! Ellenségeitek, az ördög ordító oroszlánként jár körül, keresve, kit nyeljen el. Álljatok neki ellen szilárdan a hitben.”

A szöveg rövid magyarázata

A kereszteselés első ellene mondása minden olyan erő ellen szól, amely az embert eltávolítja az élettől, a szeretettől, az igazságtól. A sátán bibliai értelemben: a szétszóró, aki szétzilálja a kapcsolatokat, elbizonytalanítja az identitást, és elhiteti, hogy az ember egyedül van. A keresztes ember nem fél, hanem tudatosan nemet mond minden olyan hangra, amely a bizalmatlanságot, a félelmet vagy a megosztást növeli.

Mi fordít ma az élet ellen?

A belső világban, gondolataink szintjén:

- A cinizmus („úgysem lehet változtatni”)
- A reménytelenség, a jövőtől való félelem
- A „nem számítok” érzése, önértékelési sebek
- A magányba zárkózás, a kapcsolatok elengedése
- A lelkiismeret elnémítása, amikor már nem figyelünk a befelé
- A szégyen bénító ereje, amely elszakít Istentől és önmagunktól
- A túlzott és szigorú önkritika, amely nem engedi megtapasztalni az irgalmat
- A harag tartása, hordozása, és a sértettség dédelgetése, amely lassan felemészti a szívet

A kapcsolatainkban:

- A széthúzás, pletyka, rosszindulat

- A közöny, amikor már nem érint meg a másik szenvedése
- A manipuláció, a másik ember eszközzé tétele
- A megbocsátás halogatása, amely lassan megkeményíti a szívet
- A felszínesség, amikor nem merünk valódi találkozásokba lépni
- A versengés kultúrája, amely szembeállít, nem pedig összeköt

A társadalomban:

- A digitális zaj, ami elnyomja a lelkiismeret halk hangját
- A fogyasztói szemlélet, amely az embert teljesítményre és birtoklásra redukálja
- A hamis identitások világa, ahol a látszat fontosabb, mint az igazság
- A megosztó ideológiák pártolása, amelyek bizalmatlanságot szítanak
- A túlterheltség kultúrája, amely nem hagy időt a léleknek lélegezni

Lelki életünkben:

- A közömbösség Isten iránt, amikor a szív már nem keresi a Forrást
- A relativizmus, amely elbizonytalanítja, mi igaz és mi hamis
- A kísértés, hogy önmagunk erejéből akarjunk mindent megoldani
- A „majd később megtérek” halogatása, amely lassan eltávolít a kegyelemtől
- A szentgyónás és többi szentségek elhanyagolása, amelyek éppen az élet teljességére hívnak

(Itt kérd a Szentlelket, hogy találj rá a saját témádra. Saját elakadásod... rossz beidegződésed... És kérj erőt és bátorságot, hogy Vele, Benne, Átala fokozatosan és teljesen az élet felé tudj fordulni... Jöjj Szentlélek!)

Meghívás

Ma (és ezen a héten minden nap) újra kimondhatod: **„Ellene mondom mindennek, ami szétszakít, ami félelmet kelt, ami elválaszt Istentől és az emberektől.”** Ez a mondat igazi irányt ad: a szívedet Isten felé fordítod, és nemet mondasz minden sötétségre. Biztosak vagyunk abban, hogy a Szentlélek szelíd jelenléte beáramlik a szívünkbe, hogy amikor komolyan gondoljuk az elfordulást a rossz forrásától, átvegye helyét a sok jó, az abszolút jó, a legfőbb jó, az egyetlen Jó: Isten.

Szénégető István